

Бабка і муравель

Іван Крилов

Жвава Бабка-Стрибунець,
Красне літо проспівала;
Озирнулась... Ба! Навала —
Від зими вже вихорець.

Помертвіло, голо в полі
Вже нема квітної волі,
Як під листом будь-яким
Був готовий стіл і дім.

Все пройшло: зима холодна
Скруту й голод приведе;
Бабці вже співати зле:
В розум це ж кому спаде,
Щоб співати, як голодна!

Вбита горем і сумна,
Йде до Муравля вона:
«Не покинь мене, кум милий!
Дай мені набратись сили —
Й до весни лиш, любий мій,
Прогодуй і обігрій!»

«Кумцю, чудно щось тоді-то:
Чи ти працювала в літо?» —
Муравель її спитав.
«Чи ж до того, кумцю, було!
В моріжках м'яких у нас

Пустощі, пісні всякчас,
Так що й голову забула». —

«А, так ти...». — «Я без біди
Літо ціле проспівала». —
«Проспівала? Добре дбала —
Та вже й потанцюй піди!»

(Переклад А. Присяжнюка)